

[Boligministeren.]

lands- og egnsplanlægning, som regeringen vil fremsætte forslag om i den kommende samling.

Endelig skal jeg henvise til det af handelsministeren fremsatte forslag til lov om egnsudvikling og første behandling heraf den 15. marts. Jeg kan også henvise til debatten om udflytningen af statsinstitutioner, der foregik her i tinget den 1. marts.

Det er på denne måde blevet et bredt spektrum af målsætningen, vi er kommet til at behandle i denne samling. Jeg tror, synspunkterne endnu står levende i medlemmernes hukommelse, og jeg skal derfor ikke gentage synspunkter og argumenter ved denne lejlighed. Det ligger klart, at regeringen er indstillet på at fortsætte bestræbelserne for at fremme industriel og anden erhvervsmæssig udvikling i de egne af landet, hvor en sådan udvikling må antages at være af væsentlig betydning for befolkningens adgang til at opnå andel i samfundets almindelige økonomiske, sociale og kulturelle fremgang. Regeringen tilstræber således en rimelig balance mellem landets forskellige dele. Et af midlerne vil være det bebudede forslag i næste samling om lands- og regionplanlægning. Også om dette punkt kan jeg henvise til mine bemærkninger til venstres forslag til folketingsbeslutning.

Jeg skal her alene tilføje, at der i de indledende bemærkninger til forslaget til lov om egnsudvikling og i bemærkningerne til lovforslagets § 5 er redegjort for den praksis, egnsudviklingsrådet har anvendt ved ansøgning om egnsudviklingsstøtte. Det er som en af begrundelserne for den forespørgsel, vi nu behandler, anført, at det er til ugunst for landzonerne, at der sker en restriktiv fortolkning af sundhedsmæssige forskrifter. Det er i hvert fald ikke mit indtryk af forureningsrådets undersøgelser, at der har været tale om en sådan anvendelse af sundhedsbestemmelserne, at de har medført en unødvendig høj standard af f. eks. vandløbenes renhedstilstand. Tværtimod får vi flere og flere konstateringer af, hvor dårlige tilstandene er i vore vandløb. Det væsentlige i forespørgslen forstår jeg imidlertid som spørgsmålet om relationen mellem by- og landzoneloven og dens administration på den ene side og landsbysamfun-

denes fortsatte eksistens og de miljøer, som disse landsbysamfund repræsenterer, på den anden side.

Jeg tror, at det indledningsvis er nødvendigt at trække nogle hovedlinjer op vedrørende by- og landzoneloven og dens administration. Loven blev som bekendt gennemført under den forrige regering som første etape af planlovreformen. Dens formål blev udtrykkeligt angivet i den indledende paragraf. Her angiver man, at formålet er at sikre en planmæssig udvikling af bebyggelsen med henblik på en økonomisk hensigtsmæssig investering i bygge- og bymodning. Yderligere angives som formål et passende udbud af bygge- og bymodnet jord og en sikring af landskabelige værdier.

Må jeg erindre om, at by- og landzone- loven afløste en lang række lovbestemmelser, hvorefter man i adskillige år havde reguleret bymæssig bebyggelse: byreguleringsloven, landsbyggelovens § 5, stk. 2, byplanlovens § 2, stk. 2, nr. 10, og naturfredningslovens § 22. Disse tidligere, spredte regler kunne ved zoneloven samles i én lov. Man videreførte princippet om byregulering i uændret form, men skærpede ganske vist indholdet og kontrollen. Dette havde imidlertid den helt klare baggrund, at kommunerne i almindelighed fandt, at byreguleringslovgivningen var en god støtte for deres økonomi. Kommunerne har fundet det værdifuldt at have et sådant indseende med bebyggelsens placering og udstrækning.

Byreguleringen i den form, hvori den gennemførtes ved by- og landzoneloven, er baseret på den kommunale planlægning. Zoneloven opdeler på grundlag af denne planlægning hele landet i byzoner og landzoner samt sommerhusområder. Byzoner blev pr. 1. januar 1970, hvor zoneloven trådte i kraft, alle arealer, der var omfattet af en godkendt bygningsvedtægt, byplanvedtægt eller byudviklingsplan, hvorved arealet blev udlagt til bymæssig bebyggelse. Efter den tid blev byzoner udlagt ved forslag til bygningsvedtægt eller byplanvedtægt udarbejdet og vedtaget af den pågældende kommunalbestyrelse og godkendt af boligministeriet, eller byzoner blev udlagt med forslag til byudviklingsplan udarbejdet af det pågældende byudviklingsudvalg og godkendt af byplannævnet. Det er således